

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதீராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 467)

May (1) / 2026

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவர்கள்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

பார்த்தசாரதி ஸ்ரீதரன்

உதவி: க்ருஷ்ணா ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....3
2. பெரியாழ்வார் திருவாய்மொழி (வ்யாக்யானம்).....28

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 432)

7-1-8 இன் அமுது எனத் தோன்றி ஓர் ஐவர் யாவரையும் மயக்க நீ வைத்த
முன்னம் மாயம் எல்லாம் முழு வேர் அரிந்து என்னை உன்
சின்னமும் திரு மூர்த்தியும் சிந்தித்து ஏத்திக் கை தொழவே அருள் எனக்கு
என் அம்மா என் கண்ணா இமையோர் தம் குல முதலே

பொருள் - எனக்கு இயற்கையாகவே ஸ்வாமியாகவும், அந்த ஸம்பந்தம் காரணமாக உனது ஸௌப்யத்தை எனக்கு வெளிப்படுத்தியவனாகவும், நித்யஸூரிகளுடைய கூட்டத்திற்கு, அவர்களுடைய இருப்பின் காரணமாகவும் உள்ளவனே! “இவர்களைப் போன்று இரண்டாவது இல்லை” என்பதாக உள்ள ஐந்து இந்திரியங்களால், இனிய அமிர்தம் என்று இனிமையாகத் தென்பட்டு, எத்தனை ஞானம் கொண்ட நான்முகன் போன்றவர்களையும் கூட மயக்குவதற்காக, அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட நீ உண்டாக்கி வைத்த, எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ளவையும், அறியாமையை உள்ளடக்கியதால் மாயா என்ற சொல் மூலம் கூறப்படுவதும் ஆகிய உலக விஷயங்கள் அனைத்தையும் முழுமையாக வேருடன் அறுத்து, ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள என்னை, உனக்கே உரியதான சங்கு சக்கரம் போன்றவற்றையும், அவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள உனது திருமேனியையும் நான் சிந்தித்து, வாக்கால் துதித்து, கையால் தொழுது என்பதைச் செய்யும்படியாக எனக்கு நீ சிறந்ததொரு கடாசஷம் செய்யவேண்டும்.

அவதாரிகை – “என் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்து, நான் மநோவாக்காயங்களாலே உன்னை நிரந்தரமாக அநுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும்”, என்கிறார்.

விளக்கம் – “எனது சரீர ஸம்பந்தத்தை அறுத்து, நான் எனது ‘மனம், வாக்கு, உடல்’ ஆகிய மூன்றாலும் உன்னை நிரந்தரமாக அநுபவிக்கும்படியாகச் செய்தருளவேண்டும்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இன்னமுதெனத்றோன்றி) விபாகத்தில் பலிக்குமது முகப்பிலேயாகப் பெற்றேனாகில் கைவிடலாம் கிடர். “அக்ரேம்ருதோபமம்” இறே; பரிணாமத்தில் விஷமிறே. விபாகத்தில் பலிக்குமது உபக்ரமத்தே தோன்றிற்றாகில் மேல்விழா தொழியலாயிற்று. பழியும் தர்மஹாநியுமாய், மேல்நரகமானாலும் விடப்போகாதிருக்கை. ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களுக்கு இங்ஙனையொரு தன்மையுண்டு; த்ருதராஷ்ட்ரனோ டொக்கும். அகவாயில் தர்ம ருசியின்றிக்கே இருக்கச் செய்தே, வாயாலே அநுகூலம் போலே இருக்குமவற்றைச் சொல்லாநிற்கும் அவனும்.

விளக்கம் - (இன்னமுது எனத் தோன்றி) – “இன் அமுதமாய்” என்று கூறாமல், “இனிய அம்ருதம் என்னலாம்படி தோற்றி” என்று கூறுவதால், உலக விஷயங்களானவை தொடங்கத்தில் அமிர்தம் போன்று இனிமையாகப் புலப்பட்டு, முடிவில் கெடுதலை உண்டாக்கும் என்ற கருத்து வெளிப்படுகிறது. இதனைக் கூறி, இந்த விஷயத்தில் வேறுபடும் ஆழ்வாருடைய இயல்பைக் கூறுகிறார். முடிவில் தென்படும் தாழ்ந்த விளைவுகள், தொடக்கத்திலேயே புலப்பட்டால், அவற்றைக் கைவிடலாம். சரி, இந்த உலக விஷயங்களானவை முதலில் அம்ருதம் போன்று புலப்படுவதற்கான ப்ரமாணம் என்ன என்பதை கூறுகிறார்; கீதை (18-38) - அக்ரேம்ருதோபமம் - அம்ருதம் போன்று - என்று கூறியது காண்க. ஆனால், அந்த விஷயங்கள் மாற்றங்களை அடைந்தபடி உள்ளபோது விஷமாக மாறுகின்றன. முடிவில் தோன்றும் இத்தகைய விஷத்தன்மையானது, தொடக்கத்திலேயே தோன்றினால், அவற்றில் ஈடுபடாமல் இருக்க முடியும்! இவற்றின் மூலம் பழிச்சொற்கள், தர்மத்திற்குக் கெடுதல், அடுத்த நிலையில் நரகம் என்பதாக இருந்தாலும் கூட, விட இயலாதபடி உள்ளன. இருதியில் விஷமாகவும், தொடக்கத்தில் அமிர்தமாகவும் உள்ள இதுவே சரீரம் மற்றும் சரீரத்துடன்

ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள பொருள்கள் ஆகியவற்றின் இயல்பு என்பதை “ப்ரக்ருதி” என்று தொடங்கும் இரண்டு வாக்கியங்களில் கூறுகிறார்; இவை இரண்டிற்கும் இப்படிப்பட்ட ஒரு இயல்பு உள்ளது; த்ருத்ராஷ்ட்ரன் போன்று ஆகும்; எப்படி? அவனுடைய ஆழ்மனதில் தர்மத்தின் மீது எந்த ஒரு ஈடுபாடும் இல்லாதபோதிலும், வாய் மூலமாக அனைவருக்கும் நல்லவன் போன்று பலவற்றையும் கூறியபடி இருப்பான்.

வ்யாக்யானம் - (ஓரைவர்) தனித்தனியே ப்ரபலமாய் அத்விதீயமான சப்தாதி விஷயங்கள் ஐந்தும். (யாவரையும் மயக்க) சஷத்ரரான மநுஷ்யரோடு. அளவுடையரான ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியற அறிவு கெடுக்கும்படிக்கீடாக. (நீ வைத்த) ஸர்வசக்தியான நீ வைத்த. தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்றது என்றறியாதே, “அதிலே ஒரு போக்யதையுண்டு” என்று ஸ்ப்ருஹை பண்ணுகிறானிறே ப்ரஹ்மா. (முன்னமாயமெல்லாம்) அநாதியான ஸம்ஸாரத்தையெல்லாம். (முழு வேரரிந்து) ஸவாஸநமாகப் போக்கி. (என்னை) ஸம்ஸார பய பீதனான என்னை. செய்த அம்சத்தே த்ருப்தனாயிருக்குமிறே அவன். “ஜ்ஞாநலாபம் பண்ணிக் கொடுத்தோம்” என்றிறே அவனிருக்கிறது. அது போராதிறே; ஸம்ஸாரத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கவேண்டியிருக்குமிறே இவர்க்கு.

விளக்கம் - (ஓர் ஐவர்) - தனித்தனியாக ஒவ்வொரு இந்த்ரியமும், அதன் தன்மையில் அனைவரும் அறிந்ததாகவும், இவற்றைப் போன்று வேறு ஏதும் இல்லை என்னலாம்படியும் உள்ள ஐந்து. (யாவரையும் மயக்க) - அற்பமான தாழ்ந்த ஞானம் கொண்ட மனிதர்கள், அளவுள்ள ஞானம் கொண்ட நான்முகன் போன்றவர்கள் என்பதான வேறுபாடுகள் ஏதும் இன்றி, அனைவருடைய அறிவையும் கெடுப்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ள ஐந்தும். (நீ வைத்த) - அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட நீ உண்டாக்கி வைத்த “நான்முகனும் கூட இந்த்ரியங்களுடைய வசப்படுகிறான்” என்பதைக் கூறுகிறார். இந்த இந்த்ரியங்கள் அனைத்தும், தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது என்பதை நான்முகன் அறியாமல், “இவற்றில் ஒரு இனிமை உள்ளது” என்று தனது விருப்பத்தை அவற்றில் வைக்கிறான் அல்லவோ? (முன்னமாயமெல்லாம்) - தொடக்கம் என்பதே அறிய இயலாதபடி உள்ள ஸம்ஸாரத்தை எல்லாம். (முழு வேர் அரிந்து) - அவற்றின் வாஸனையுடன் போக்கி. (என்னை) - ஸம்ஸாரம் குறித்து அச்சத்துடன் உள்ள என்னை. “முழுவேர் அரிந்து கை தொழவே அருள்” என்று ஏன்

ப்ரார்த்திக்கவேண்டும்; அனைத்தும் அறிந்த ஸர்வேச்வரன் அறியமாட்டானோ என்பதற்கு விடை தருகிறார்; தான் செய்த அம்சம் குறித்து மனமகிழ்வுடன் உள்ளவன் அல்லவோ அவன்? இதனை மேலும் விளக்குகிறார்; “ஞான லாபம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தோம்” என்று அல்லவோ அவன் உள்ளான்? ஆனால் அது போதாது அல்லவோ? ஸம்ஸாரத்தை, அதன் வாசனையுடன் போக்கவேண்டும் என்று அல்லவோ இவர் உள்ளார்?

வ்யாக்யானம் - (உன் சின்னமுந் திருமூர்த்தியும்) “தவளவொண் சங்கு சக்கரம்” என்றும், “வலக்கையாழியிடக்கைச் சங்கம்” என்றும், “அரவிந்தலோசனன்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, திவ்யாயுதங்களையும் அவற்றுக்கு ஸத்ருசமான திருமேனியையும். (சிந்தித்து இத்யாதி) இவற்றை நெஞ்சாலே யநுஸந்தித்து, உள்ளடங்காமல் வாய் விட்டு ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, பின்னைத் திருவடிகளிலே விழும்படிக்கு ஈடாக எனக்கு அருளவேணும். வாயாலே யொன்று சொல்லாநிற்க, நெஞ்சு வேறேயொன்று நினைத்தல்; “உனக்கு சேஷம்” என்று வேறேயோரிடத்தே தொழில் செய்தல் செய்கையன்றிக்கே, மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் உன் பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படி பண்ணியருளவேணும்.

விளக்கம் - (உன் சின்னமுந் திருமூர்த்தியும்) – திருவாய்மொழி (6-5-1) – தவள ஒண் சங்கு சக்கரம் – என்றும், திருவாய்மொழி (6-4-9) – வலக்கை ஆழி இடக்கைச் சங்கம் – என்றும், திருவாய்மொழி (6-5-8) – அரவிந்தலோசனன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, திவ்யமான ஆயுதங்களையும், அவற்றுக்கும் சேரும் விதத்தில் உள்ள திருமேனியும். (சிந்தித்து இத்யாதி) - இவற்றை நெஞ்சால் எப்போதும் சிந்தித்து, உள்ளே மட்டும் அடக்கிவிடாமல் வாயால் துதித்து, அதன் பின்னர் திருவடியில் விழுவதற்கு ஏற்றபடி கடாசுஷிக்கவேண்டும். அதாவது, மூன்று கரணங்களும் உன் விஷயத்தில் இருக்கும்படிச் செய்யவேண்டும். வாயால் ஒன்றைக் கூறியபடி, நெஞ்சத்தால் வேறு ஒன்றை எண்ணுதல்; “உனக்கு அடிமை” என்று கூறிவிட்டு, வேறு ஒரு இடத்தில் தொழில் செய்தல் என்பது போன்றவற்றைச் செய்யாமல், “மனம், வாக்கு, சரீரம்” ஆகிய மூன்றும் உன்னிடம் மட்டுமே ஈடுபடும்படியாகச் செய்தருளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (என்னம்மா) எனக்குத் தாய்போல் பரிவனானவனே! இச்சப்தம் வசிக்கிறபடி; “அம்மே” என்கிறதிலே ஸம்போதந வசநமாகையாலும் சேதநனைச் சொல்லுகையாலும் ஆகாரமேற்று விளியாய் “அம்மா” என்று கிடக்கிறது. (என் கண்ணா) அந்த அர்த்த க்ரியா காரியாக்கினவனே ! (இமையோர்தம் குலமுதலே) ஒரு நாட்டுக்காக உன்னைக் கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறவனல்லையோ? அநேகர் ஆசைப்பாடு ஒருவனுக்கு உண்டானால் கொடுக்கலாகாதோ? (என்னம்மா இத்யாதி) எனக்கு ஸ்வாமியாய், “ஸ்வத்தை நசிக்கக் கொடுக்கவொண்ணாது” என்று க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்து என்னை நோக்கினவனே! அவதாரம் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்கச் செய்தே. இவர் தமக்காகச் செய்ததென்றிருப்பரே. மநோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருங்கி உன்பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படி ஒரு நாட்டுக்குக் பண்ணிக் கொடுத்த நீ அதை எனக்கொருவனுக்கும் செய்யத்தட்டென்?

விளக்கம் - (என் அம்மா) - எனக்குத்த தாயாகப் பரிந்தபடி உள்ளவனே! தாயாரை அழைக்கும்போது “அம்மே” என்று அழைக்கவேண்டும்; ஆனால் இங்கு “அம்மா” என்று அழைப்பதன் காரணம், புருஷனைத் தாயாராக அழைப்பதால் ஆகும்; அதாவது “அம்மா” என்று “அ” பதம் சேர்ந்து அழைப்பதாக உள்ளது. (என் கண்ணா) - தாயாக நின்று காண்பிக்கின்ற அந்தப் பரிவை, அப்படிப்பட்ட உறவிற்கான செயலைச் செய்வது முடிய காண்பிப்பவனே! (இமையோர்தம் குலமுதலே) - ஒரு பரமபதம் என்னும் நாட்டிற்காக, உன்னையே அளித்தபடி நிற்பவன் அல்லவோ? இதற்கு, “பலரும் விரும்பும் நிலையால் நாம் அவ்விதம் உள்ளோம்” என்று ஸர்வேச்வரன் கூற, இவர், “அப்படிப்பட்ட நிலை ஒருவனுக்கு மட்டுமே உண்டானால், தரக்கூடாதோ?”, என்றார். (என் அம்மா இத்யாதி) - எனக்கு ஸ்வாமியாக; “எனது உடைமையை அழியுபடியாக யாருக்கும் தரக்கூடாது” என்று தீர்மானித்து க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்து, என்னை நோக்கியவனே! அவதாரங்கள் அனைத்துமே, அனைவருக்கும் பொதுவாக உள்ளபோது இவர் “என் கண்ணா” என்று சொந்தம் கொண்டாடுவது ஏன் என்றால், தமக்காகவே செய்தான் என்று இருப்பவர் அல்லவோ? “மனம், வாக்கு, சரீரம்” ஆகிய மூன்றும் ஒரே விஷயத்தில் ஒருங்கி நின்று, உன்னிடம் ஈடுபட்டபடி இருப்பதற்கான நிலையை பரமபதத்திற்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்த நீ, அதே போன்ற நிலையை என் விஷயத்திலும் செய்வதற்கு என்ன குறை?

7-1-9 குலம் முதல் அடும் தீவினைக் கொடு வன் குழியினில் வீழ்க்கும் ஐவரை
வலம் முதல் கெடுக்கும் வரமே தந்தருள் கண்டாய்
நிலம் முதல் இனி எவ் உலகுக்கும் நிற்பன செல்வன எனப் பொருள்
பல முதல் படைத்தாய் என் கண்ணா என் பரஞ்சுடரே

பொருள் – பூமி முதலாக உள்ள மற்ற அனைத்து லோகங்களிலும், அசையும் மற்றும் அசையாப்பொருள்கள் என்பதான பலவற்றையும் முதலில் படைத்தவனே! இந்த ஜகத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக க்ருஷ்ணனாக அவதரித்த ஸௌலப்யத்தை எனக்குக் காண்பித்தவனே! என்னால் எப்போதும் அனுபவிக்கலாம்படி, எல்லையற்ற ஒளி வீசும் வடிவம் கொண்டவனே! ஒரு குலத்தையே அடியுடன் அழிக்கவல்ல தீவினைகள் என்னும் பாபத்தை ஏற்படுத்துகின்ற கொடுமையைக் கொண்டதான வலிமையான உலக விஷயங்கள் என்னும் கரையேற இயலாத படுகுழியில் தள்ளவல்ல ஐந்து இந்திரியங்களை, அவற்றின் பலமான வாஸனையுடன் அழிக்கவல்ல பலத்தை எனக்கு நீ தந்தருள வேண்டும்.

அவதாரிகை - (ஸாநுபந்தமாக முடிக்குமதான பாபங்களை விளைக்கும்) விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத் தள்ளும் இந்திரியங்கள் என்னை நலியாதபடி பண்ண வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் – “பாபங்கள் விளைவிக்கும் உலக விஷயங்களில் ஆத்மாவைத் தள்ளுகின்ற இந்திரியங்கள் என்னைத் துன்புறுத்தாதபடி செய்யவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குலமுதல் இத்யாதி) ஒருவன் பண்ணின பாபம் அவன் தன்னளவிலே போகையன்றிக்கே குலமாக முதலற முடிக்கவற்றான பாபங்களை விளைக்கக்கடவதாய் கொடியதாய், அநுபவித்து முடியவொண்ணாதபடியாய், வன்குழியாய், வலியதாய், கால்வாங்கவொண்ணாதபடியான சப்தாதி விஷயங்களாகிற குழிகளிலே தள்ளக் கடவதான இந்திரியங்களை. “நஹி தர்மவிருத்தேஷு பஹ்வபாயேஷு கர்மஸு! மூலகாதிஷு ஸஜ்ஜந்தே புத்திமந்தோ பவத்விதா:”. “செய்யக் கடவதல்லாதாய் சொல்லுகிற பலத்தினளவல்லாத அபாயங்களையுடைத்தாய், வம்சங்களை முதலற முடிக்கக் கடவதான செயல்களிலே, உன்போல்வராய்ப் புத்திமாந்களாயிருப்பார் ப்ரவர்த்தியார்கள் காண்!” என்றனிறே மால்யவான் ராவணனுக்கு.

விளக்கம் – (குலமுதல் இத்யாதி) - ஒருவன் செய்த பாபங்கள், அவனுடன் மட்டுமே முடியாமல், அவனுடைய குலத்தையே தொடக்கம் முதல் முடிக்கவல்ல பாபங்களை ஏற்படுத்துகின்றன. கொடியதாகவும், அனுபவித்து முடிக்க இயலாதபடியும் உள்ளன. (வன்குழி) - வலிமை கொண்டதாக, பின் வாங்க இயலாதபடி உள்ள ஓசை முதலான புலன் விஷயங்கள் என்னும் குழிகளில் தள்ளக்கடவதாக உள்ள இந்திரியங்களை. உலக விஷயங்களில் கொள்ளும் ஈடுபாடு என்பது யுத்தகாண்டத்தில் - நஹி தர்மவிருத்தேஷு பஹ்வபாயேஷு கர்மஸு! மூலகாதிஷு ஸஜ்ஜந்தே புத்திமந்தோ பவத்விதா: - மால்யவான் இராவணிடம், “செய்யக்கூடியவை அல்லாதவையும், விலக்க இயலாதபடி உள்ள பலம் கொண்டதான அளவற்ற அபாயங்களைக் கொண்டவையும், குலத்தை முடிக்கவல்லவையும் ஆகிய செயல்களில் உன் போன்ற புத்திமான்கள் ஈடுபட மாட்டனர்”, என்றான் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (வலமுதல் கெடுக்கும் வரமே தந்தருள் கண்டாய்) இவற்றினுடைய பலத்தை முதலிலே முடிக்கக் கடவதான உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருள வேணும். “நம்மாலே தனியே இங்ஙனே செய்யலாயிருக்குமோ?” என்ன; (நில முதலித்யாதி) நீ ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் பண்ணுகிறபோது உனக்கு ஆர் துணைப்படச் செய்தாய்? என்கிறார். ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜனம் மோக்ஷமன்றே? அது பெறவேண்டாவோ? பூமி முதலாக மற்றும் இப்படியுண்டான எல்லா லோகங்களிலும் ஸ்த்தாவர ஜங்கமங்களான பல பதார்த்தங்களையும் முன்பேயுண்டாக்கினாய்.

விளக்கம் – (வலமுதல் கெடுக்கும் வரமே தந்தருள் கண்டாய்) - இப்படிப்பட்ட இந்திரியங்களுடைய பலத்தை முதலிலேயே வெல்லவல்ல உனது கடாசுஷ்டிதை நீ செய்தருளவேண்டும்; அதாவது தொடக்கம் முதலே இவை என்னை பாதிக்காதபடி செய்யவேண்டும். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் கூறும் இந்தச் செயலை நம்மால் தனியே நின்று செய்ய இயலுமோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் விடை தருகிறார்; (நிலமுதல் இத்யாதி) - நீ இந்த ஜகத்தைப் படைத்தல் போன்ற செயல்களைச் செய்தபோது உனக்கு யார் துணையாக நிற்க, இவற்றை நீ செய்தாய்? அல்லது வேறு ஒரு கருத்தும் கூறுகிறார்; ஸ்ருஷ்டியின் பயன் மோக்ஷம் அல்லவோ? இதனைப் பெற வேண்டாமா? பூமி முதலாக, இவ்விதம் உண்டான

அனைத்து லோகங்களிலும் உள்ள அசையும் மற்றும் அசையாப் பொருள்களாகிய பலவற்றையும் நீ உண்டாக்கினாய்.

வ்யாக்யானம் - (இனி மற்றும்) அப்படிப் பொதுவான ரக்ஷணமொழிய, கிருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து எனக்கு பவ்யனாய், வடிவழகை எனக்கு உபகரித்தவனே! ஒரு நாடாக அநுபவிக்கும் வடிவழகை என்னையொருவனையும் அநுபவிப்பித்தவனே ! அழிந்த ஜகத்தை உண்டாக்கின உனக்கு, உள்ளதுக்கு ஒரு குணாதாநம் பண்ணுகையரிதோ?

விளக்கம் - (இனி மற்றும்) - இவ்விதம் பொதுவாக உள்ள காப்பாற்றுதல் மட்டும் அல்லாமல், க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்து, எனக்கு பவ்யமாக, உனது வடிவழகை எனக்கு உபகாரமாகத் தந்தவனே! பரமபதம் என்னும் ஒரு நாட்டில் உள்ளவர்கள் மட்டுமே எப்போதும் அநுபவித்தபடி உள்ள வடிவழகை, என்னையும் அநுபவிக்கும்படிச் செய்தவனே! ப்ரளயத்தால் ஆழ்ந்த இந்த ஜகத்தை மீண்டும் உண்டாக்கிய உனக்கு, நான் இருப்பதற்காக ஒரு குணத்தை அளித்தல் கடினமோ?

7-1-10. என் பரஞ்சுடரே என்று உன்னை அலற்றி உன் இணைத் தாமரைகட்டு அன்பு உருகி நிற்கும் அது நிற்கச் சுமடு தந்தாய்
வன் பரங்கள் எடுத்து ஐவர் திசை திசை வலித்து எற்றுக்கின்றனர்
முன் பரவை கடைந்து அமுதம் கொண்ட மூர்த்தி ஓ

பொருள் - “முன் ஒரு காலத்தில், பரந்து விரிந்த திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து, அதன் ஸாரமான அமிர்தத்தைக் கொண்டு, தேவர்களுக்கு உபகாரம் செய்த ஸ்வாமித்தன்மையைக் கொண்டவனே! எனக்கு எல்லையற்ற ஒளி வீசும் சுடரே!” என்று இப்படியாக உன்னை நோக்கி உன்னிடம் கொண்ட ஆழ்ந்த ஈடுபாடு காரணமாக, பலவிதமான முறையில் கூப்பிட்டு, உன்னுடைய ஒன்றுக்கொன்று பொருந்திய திருவடித்தாமரைகளைக் குறித்து, காதலால் உருகி நிற்கும்படியான நிலையை நீக்கி, இந்திரியங்கள் சுமத்திய பாரங்கள் அனைத்தையும் நான் சுமக்கும்படியான “சரீரம் என்னும் தலையில் சுமக்கும் பாரம்” என்பதைத் தந்தாய். இதன் விளைவாக, தாழ்ந்த பாரங்கள் என்பதான உலக விஷயங்களை, இந்த ஐந்து

இந்திரியங்களும் என் மீது ஏற்றி, என்னைத் தங்களுக்கு விருப்பமான திசைகளில் வலிமையுடன் இழுத்தபடி உள்ளன.

அவதாரிகை - அடிமைக்கு விரோதியாய் விஷயாநுபவத்துக்குப் பாங்கான உடம்பைத் தந்தாய்; அதுவே ஹேதுவாக ஐந்து இந்திரியங்களும் நலியாநின்றன; அவற்றைப் பரிஹரித்தருள வேணுமென்று ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிறார்.

விளக்கம் - “உன்னுடைய கைங்கர்யத்திற்கு விரோதியாகவும், உலக விஷயங்களை அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடியும் உள்ள சரீரத்தைத் தந்தாய். இதனையே காரணமாகக் கொண்டு, ஐந்து இந்திரியங்களும் என்னைத் துன்புறுத்தியபடி உள்ளன. இவற்றைப் போக்கி அருளவேண்டும்”, என்று துன்பத்துடன் அழைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என் பரஞ்சுடரித்யாதி) எனக்கு உன் வடிவழகைக் காட்டி உபகரிக்கும்வனேயென்று உன்னைக் குறித்து அடைவுகெடக் கூப்பிட்டு. (உன்னிணைத் தாமரையித்யாதி) ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாயிருப்பன இரண்டு செவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற உன் திருவடிகளில் போக்யதையை அநுஸந்தித்து ப்ரேம பரவசனாய் நெகிழ்ந்து நீராய் நிற்கை, இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகக் கடவது. (அது நிற்கச் சமடு தந்தாய்) ஸ்வரூபமிதுவா யிருக்க, உன்பக்கலினின்றும் அகற்றி விஷயங்களிலே கொடுபோய் மூட்டக் கடவதான சரீரத்தைத் தந்தாய்; உன்னையநுபவிக்மைக்கு உறுப்பாக தேஹத்தைத் தந்தாயானாய் நீ ; அதுதானே எனக்கு இழவுக்கு உடலாயிற்று. ராஜபுத்ரன் தலையில் முடியை வாங்கிச் சும்மாட்டைக் கொண்டு வழியிலே நின்றால், அடியறியாதார் சுமையெடுத்திக் கொண்டு போமாபோலேயாயிற்று பகவதநுபவத்துக்கு ஈடாகக் கொடுத்த சரீரம் இந்திரியங்களுக்குப் பணி செய்யும்படியாய்விட்டது. சமடு - சும்மாடு. சரீரமாகிற சும்மாட்டைத் தந்தாய்.

விளக்கம் - (என் பரஞ்சுடரித்யாதி) - “எனக்கு உனது வடிவழகைக் காண்பித்து உதவி செய்பவனே!” என்று உன்னைக் குறித்து, பலவிதங்களில் அழைத்து. (உன்னிணைத் தாமரையித்யாதி) - ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தியபடி உள்ளதும், இரண்டு செவ்விப்பூ போன்றும் உள்ள உனது திருவடிகளுடைய இனிமையை எண்ணி, காதலால் பரவசம் அடைந்து, உள்ளம் நெகிழ்ந்து, நீராக உருகி நிற்பது

என்பதே இந்த ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமாகும். (அது நிற்கச் சுமடு தந்தாய்) - இதுவே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமாக உள்ளபோது, இதனை உன்னிடம் இருந்து அகற்றி, உலக விஷயங்களில் கொண்டு ஈடுபடுத்தவல்ல சரீரத்தைத் தந்தாய். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “நம்மை அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடியான ஒரு சரீரத்தை அல்லவோ நாம் அளித்தோம்?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார்; உன்னை அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடியான ஒரு சரீரத்தையே நீ கொடுத்தாய்; ஆனால் இந்தச் சரீரம் அல்லவோ நான் உன்னை இழப்பதற்கும் காரணமாக உள்ளது! ஒரு நாட்டின் இளவரசன், தன் தலையில் உள்ள முடியை (கிரீடம்) இறக்கி வைத்துவிட்டு, அதற்குப் பதிலாக ஒரு சும்மாட்டை (சுமை தூக்குவதற்காகத் துணியைச் சுருட்டித் தலையில் வைப்பது) வைத்துக் கொண்டு வீதியில் நிற்கிறான். அவனைப் பார்ப்பவர்கள், அவன் ஒரு இளவரசன் என்று தெரியாமல், அவனை ஒரு சுமை தூக்கும் தொழிலாளி என்று நினைத்து, தங்கள் சுமையை அவன் தலையில் ஏற்றி அனுப்பி விடுகிறார்கள். அவனும் அந்த பாரத்தைச் சுமந்து கொண்டு போகிறான். இதனைப் போன்றே, பகவத் அனுபவத்திற்காகத் தரப்பட்ட சரீரமானது, இந்தரியங்களுக்குப் பணி செய்வதற்கு என்றானது. இப்படியாக சரீரம் என்னும் தலைச்சுமையைத் தந்தாய்.

வ்யாக்யானம் - (வன்பரங்களித்யாதி) “அப்ராப்த விஷயத்திலே போனேன்” என்றோ நான் இப்போது அஞ்சுகிறது? பொறுக்கலாமளவு சுமையெடுத்ததாகில் நான் சுமவேனோ? வலிய பாரத்தையெடுத்தி, கனத்த சுமையெடுத்தி. (ஐவர்) அவர்கள்தான் ஒருவரிருவராகில் நான் ஆற்றேனோ? (திசை திசை வலித்து) இத்தனைவரும் ஒரு திக்கிலே போகவிழுத்தார்களாகில்தான் மெள்ளப் போகேனோ? (எறறுகின்றனர்) உடையவனாகிலிறே போக்குவிட்டு நலிவது. ஒரு துர்பலன் தலையிலே அதிபாரத்தை யெடுத்திச் சுற்றும் நின்று தந்தாய் வழியேயிழுத்துக் கொண்டு போகத்தேடுமாபோலே காணும் இவையும். (முன்பரவையித்யாதி) கடலை நெருக்கி அதில் அம்ருதத்தை வாங்கி ப்ரயோஜநாந்தர பரரானவர்களுக்குங்கூடக் கொடுக்கக் கடவ மஹாபாஹுவை யுடையவனே! என்னுடைய இந்தரியங்களைப் பாற வடித்துப் பொகட்டு, கடல் கடைந்த போதை ஒப்பனையோடே கூடின வடிவைக் காட்டவல்லையே!

விளக்கம் - (வன்பரங்களித்யாதி) - “தகாத விஷயங்களில் ஈடுபட்டுச் சென்றேன்” என்று எண்ணியோ இப்போது நான் அஞ்சுகிறேன்? என்னால் பொறுத்துக் கொள்ளும் அளவிற்குச் சுமை இருந்தால், நான் சுமக்காமல் விடுவேனா?

அதிகமான பாரத்தைச் சுமத்தி; அதாவது, கனத்த சுமையை ஏற்படுத்தி. (ஐவர்) – இவர்கள்தான், ஒருவர் என்றால் நான் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டேனோ? (திசை திசை வலித்து) - இவர்கள் அனைவரும் சேர்த்து ஒரே திசையில் பிடித்து இழுத்தால், நான் மெள்ள அந்தத் திசையில் செல்லமாட்டேனோ? (எற்றுகின்றனர்) - ஒரு பொருளுக்கு (அல்லது உயிருக்கு) உண்மையான எஜமானனாக (உடையவனாக) இருந்தால் மட்டுமே, அந்தப் பொருளைத் தன் இஷ்டப்படி எங்கு வேண்டுமானாலும் போக விட்டு (கட்டுப்படுத்தாமல்), பிறகு அது துன்பப்படும்போது வேடிக்கை பார்ப்பதோ அல்லது அதைத் தண்டிப்பதோ நிகழும். பலம் குறைந்த ஒருவன் தலையில் அதிக பாரத்தை ஏற்படுத்தி, சுற்றி நின்று, தங்கள் தங்கள் வழியே இழுத்துக் கொண்டு செல்வதற்கு வழி தேடுகின்றன. (முன்பரவையித்யாதி) - கடலைக் கடைந்து அதில் அமிர்தம் எடுத்து, உன்னைத் தவிர மற்ற பயன்களை விரும்பியபடி நின்றவர்களுக்கும் கூட, அந்த அமிர்தம் அளிக்கின்ற பெருத்த தோள்களைக் கொண்டவனே! எனது இந்திரியங்களை முற்றிலுமாக சிதறும்படிச் செய்து, திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபோதிலும் கூட கலையாத ஒப்பனையுடன் நின்ற உனது வடிவைக் காண்பிக்கவல்லவன் அல்லவோ நீ?

7-1-11. கொண்ட மூர்த்தி ஓர் மூவராய்க் குணங்கள் படைத்து அளித்து கெடுக்கும் அப்

புண்டரீகக் கொப்பூழ்ப் புனல் பள்ளி அப்பனுக்கே

தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன் சொல் ஆயிரத்துள்

இப்பத்தும் கண்டு பாட வல்லார் வினைபோம் கங்குலும் பகலே

பொருள் – ஸத்யம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய குணங்களைக் கொண்ட நான்முகன், விஷ்ணு மற்றும் ருத்ரன் ஆகிய வடிவங்களைக் கொண்டவனாக; இவர்கள் போன்று இரண்டாவது இல்லை என்னும்படி காரணபுருஷனாகிய மூன்று புருஷர்களின் வடிவில் நின்று, நான்முகனுக்கு அந்தர்யாமியாக இருந்து படைத்து, இவன் அவதாரமாகவே உள்ள விஷ்ணு ரூபமாக நின்று காத்து, ருத்ரனுடைய அந்தர்யாமியாக நின்று ஸம்ஹாரித்து நிற்பவனாக; இவை அனைத்திற்கும் மூலமாக ப்ரமாணங்களால் அறியப்படும் தாமரையைத் தனது திருநாபியில் கொண்டவனாக; காரண நீரில் திருக்கண்கள் வளர்ந்தருளியபடி உபகாரம் செய்பவனாக உள்ள அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி

உள்ளவர்களுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களுக்குத் தொண்டராகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்தில் உள்ள இந்தப் பத்தையும், இவற்றின் பொருள் அறிந்து, மகிழ்வுடன் பாடவல்லவர்களுக்கு, இரவு மற்றும் பகல் என்ற வேறுபாடு இன்றி அனைத்து காலத்திலும், பகவானை அடைய விடாமல் தடுக்கும் விரோதிகளான பாபங்கள் விலகும்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், “இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார்க்கு நிரந்தரமாக இந்திரியங்களால் ஆத்மாவுக்கு வரும் நலிவு போம்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - “இந்தத் திருவாயொழியைக் கற்பவர்களுக்கு, இந்திரியங்கள் மூலம் ஆத்மாவிற் கு உண்டாகவல்ல துன்பங்கள் போகும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கொண்ட மூர்த்தியோர் மூவராய்க் குணங்கள்) குணங்கள் கொண்ட மூர்த்தியோர் மூவராய்; ஸத்த்வாதி குணாநுரூபமான வடிவையுடைய மூவராய். குணாநுகுணமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் அந்தந்த வ்யக்திதோறும் பர்வளிக்குமிறே. இரண்டில் ஜீவவ்யவதானே நின்றும், ஒன்றில் ஸ்வரூபேண நின்றபடி. (படைத்து இத்யாதி) ரஜோ குணத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்து, தமோ குணத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு ஸம்ஹரித்து, ஸத்த்வ குணத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு இவற்றையடைய ரக்ஷித்துக்கொடு நிற்கிறபடி.

விளக்கம் - (கொண்ட மூர்த்தியோர் மூவராய்க் குணங்கள்) - குணங்கள் கொண்ட மூன்று மூர்த்திகளாக; அதாவது ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் என்பதற்கு ஏற்ற ரூபம் கொண்ட மூவராக. “படைத்து அளித்து கெடுக்கும்” என்று பொதுவாகக் கூறினால், அந்தத் தொழில்களைச் செய்பவர் இன்னார் என்பது எப்படி விளங்கும் என்பதற்கு விடை தருகிறார்; அந்தந்த குணங்களுக்கு ஏற்றபடி உள்ள ஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்கள், அந்தந்த ரூபங்களில் வெளிப்படையாக நிறைந்திருக்கும் அல்லவோ? நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகிய இரண்டு ரூபங்களில் ஜீவனுடைய அந்தர்யாமியாக நின்றும், விஷ்ணு ரூபத்தில் தனது ஸ்வரூபத்துடன் நின்றும் இவற்றைச் செய்கிறான். (படைத்து இத்யாதி) - ரஜோ குணம் கொண்டவனாக

நின்று ஸ்ருஷ்டித்து, தமோ குணம் கொண்டவனாக நின்று ஸம்ஹாரம் செய்து, ஸத்வ குணம் கொண்டவனாக நின்று இவை அனைத்தையும் காப்பாற்றி.

வ்யாக்யானம் - (அப்புண்டரீகம் இத்யாதி) இவற்றை யெல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகக்காக ஏகார்ணவத்திலே வந்து கண்வளர்ந்தருளின்படியைச் சொல்லுகிறது. ஐகதுத்பத்திகாரணதயா ப்ரஸித்தமான திருநாபிகமலத்தையுடையனாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யந்முகனாய் ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளின் உபகாரகனானவனுக்கே. அப்புண்டரீகக் கொப்பூழென்கையாலே ப்ரஹ்மாதிகள் கார்யமென்னுமிடமும், அவன் காரணபூதனென்னுமிடமும் சொல்லிற்று. ஒருவனுக்கு உத்பத்தியிறே சொல்லவேண்டுவது; “ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்ட்டாய ச்ரேஷ்ட்டாய” என்று மற்றையவனுடைய உத்பத்தி தன்னடையே வருமிறே. “நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான்” என்றால், மற்றையவன் பிறப்பும் அநந்தரம் சொல்லுமிறே. இப்படி வேதவைதிகங்கள் சொல்லா நின்றதிறே.

விளக்கம் - (அப்புண்டரீகம் இத்யாதி) - இவை அனைத்தையும் உண்டாகுவதற்காக, ஒரு மிகப் பெரிய ஸமுத்திரத்தில் வந்து கிடந்து, திருக்கண்கள் வளந்தருளிய விதம் கூறுகிறார். இந்த ஐகத்தானது உற்பத்தி ஆவதற்குக் காரணமானதும், அனைவரும் அறிந்ததும் ஆகிய தாமரையைத் தனது திருநாபியில் வைத்தபடி, ஸ்ருஷ்டிப்பதில் நோக்கம் உள்ளவனாக, ஒரு பெரிய ஸமுத்திரத்தில் திருக்கண் வளர்ந்தருளி கிடந்த உபகாரகன் ஒருவனுக்கே. “அப்புண்டரீக கொப்பூழ்” என்று கூறுவதால், நான்முகன் போன்றவர்கள் இவனால் உண்டாக்கப்பட்ட கார்யவஸ்துக்கள் என்பதும், அவனே காரணவஸ்து என்பதும் விளங்குகிறது. “அப்புண்டரீக கொப்பூழ்” என்பது மூலம் நான்முகனுடைய பிறப்பிடம் கூறினால், ருத்ரனுடைய பிறப்பையும் கூறவேண்டாமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இவர்களில் ஒருவனுடைய பிறப்பை மட்டுமே அல்லவோ கூறவேண்டும்? காரணம், “ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்ட்டாய ச்ரேஷ்ட்டாய - நான்முகனுடைய மூத்த புத்திரனுக்கு, உயர்ந்தவனுக்கு” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, மற்றவருடைய பிறப்பு குறித்து தானாகவே வெளிப்படுகிறது அல்லவோ? நான்முகன் திருவந்தாதியில் - நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் - என்று கூறும்போது, மற்றவனுடைய பிறப்பும் இதனுடன் சேர்ந்தே கூறப்படும் அல்லவோ? இப்படியாக அல்லவோ வேதங்கள் கூறின?

வ்யாக்யானம் - (தொண்டரித்யாதி) விஷயங்களையும் இந்திரியங்களையும் அநுஸந்தித்த நெஞ்சாறல் தீர, சேஷத்வத்தினுடைய எல்லைநிலத்திலே போய் நிற்கிறார்; தாபார்த்தன் மடுவிலே தாழ்விழியுமாபோலே. (கண்டு பாடவல்லார்) இவருடைய தசையை யநுஸந்தித்தால் பாடப் போகாதாகாதேதான். (கண்டு) நமக்குத் தஞ்சமென்று அநுஸந்தித்து, (வினை போம் கங்குலும்பகலே) இரவுபகலில் வினைபோம். திவாராத்ரமிந்திரிய வச்யதைக்கு ஹேதுவான பாபம் போம். “இராப்பகல் மோதுவித்திட்டு” என்கிற துரிதம் போம்.

விளக்கம் - (தொண்டரித்யாதி) - உலக விஷயக்களையும், இந்திரியங்களையும் எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ள நெஞ்சத்தின் துடிப்பும் பிடிப்பும் நீங்கும்விதமாக அடிமைத்தனத்தின் எல்லை முடிய செல்கிறார். தாகம் மற்றும் வெப்பத்தால் வருந்திய ஒருவன் குளத்தின் நடுவில் ஆழமாகச் செல்பவன் போன்று ஆகும். (கண்டு பாடவல்லார்) - இவருடைய நிலையைச் சற்று ஆராய்ந்தால், பாடவும் இயலாது. (கண்டு) - நமக்குத் தஞ்சம் என்று எண்ணியபடி. (வினை போம் கங்குலும்பகலே) - இரவு பகலில் வினைகள் அனைத்தும் விலகும். இரவும் பகலும் இந்திரியங்களில் நம்மை வசப்படுத்தக் காரணமான பாபங்கள் போகும். இப்படியாக இரவும் பகலும் நம்மைத் துன்புறுத்திய அனைத்தும் விலகும்.

திருவாய்மொழி ஏழாம் பத்து ஒன்றாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி ஏழாம் பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழி
கங்குலும் பகலும் ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் – “உண்ணிலாவி”யில் நமச்சப்தார்த்தம் பலவகையாலும், “தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்” என்று ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாகவுள்ளபடி அநுஸந்தித்தாராயற்றது.

விளக்கம் – வ்யாக்யானத்தில் உள்ள “உண்ணிலாவிய நமச்சப்தார்த்தம்” என்பதற்கு முந்தைய திருவாய்மொழிகளுடன் இரண்டுவிதமான ஸம்பந்தங்களைக் கூறுகிறார். “உலகம் உண்ட பெருவாயா” என்பதில், த்வய மந்த்ரத்தின் முதல் பகுதியான ப்ரணவத்தை அருளிச்செய்தார்; “உண்ணிலாவிய” என்பதில், த்வயத்தின் பிற்பகுதியில் உள்ள “நம:” என்பதைக் கூறினார். இந்தத் திருவாய்மொழியில்,

“ஸ்ரீமத் பத நாராயணா” என்பதை அருளிச்செய்கிறார். “உலகம் உண்ட பெருவாயா” என்பதில், “புகல் ஒன்றிலா அடியேன்” என்று ப்ரணவத்தில் பொருள் கூறினார். “உண்ணிலாவிய” என்பதில், “நம:” பொருள் கூறினார்; “கங்குலும் பகலும்” என்ற இதில், “நாராயணா” என்பதன் பொருள் கூறுகிறார். இதில் “நாராயண” என்பதன் பொருள் கூறப்பட்டதாகக் கொள்வது எப்படி என்பதற்கு அரும்பத உரைக்காரர் விடை தருகிறார்; “நாராயணாய” என்பதில் உள்ள “ஆய” என்னும் நான்காம் வேற்றுமையானது கைங்கர்யத்தைக் கூறுவதாலும், அத்தகைய கைங்கர்யமானது பகவத் அனுபவத்தால் உண்டாகும் ப்ரீதியின் விளைவாக உள்ளதாலும், அந்த அனுபவமானது ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டின் விளைவாக உள்ளதாலும், அப்படிப்பட்ட ஈடுபாடு குறித்து இந்தத் திருவாய்மொழியில் கூறுவதாலும், இத்திருவாய்மொழியானது “நாராயண” என்பதன் பொருள் கூறுவதாக ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - “உலகமுண்ட பெருவாயனில்”, பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாகத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புக்கார்; விஷயங்களும் இந்த்ரியங்களும் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தபோதே தன் பக்கலினின்றும் நம்மை யகற்றப் பார்த்தானாகாதே யென்று கூப்பிட்டார் “உண்ணிலாவி”யில். வ்யபிசாரமுமின்றிக்கே வ்யவதாநமுமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸாதனத்தைப் பற்றின பின்பும் அது பலியாவிட்டால் அவன் தன்னையே இன்னாதாய்க் கொண்டு கூப்பிடுமத்தனையிறே.

விளக்கம் - அடுத்து இந்தத் திருவாய்மொழிக்கும், முன்புள்ள திருவாய்மொழிகளுக்கும் தொடர்பு ஏற்படுத்துவதற்காக, கடந்த இரண்டு திருவாய்மொழிகளில் கூறப்பட்ட விஷயங்களை, “உலகம் உண்ட” என்று தொடங்கி வ்யாக்யானத்தில் உள்ள இரண்டு வாக்கியங்களில் கூறுகிறார்; “உலகம் உண்ட பெருவாயா” என்பதில், பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையில் திருவேங்கடமுடையானின் திருவடிகளில் விழுந்து சரணம் புகுந்தார்; “உண்ணிலாவிய” என்ற திருவாய்மொழியில், “உலகவிஷயங்களும் இந்த்ரியங்களும் உலாவியபடி உள்ள இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நம்மை வைத்தபோதே, நம்மைத் தன்னிடமிருந்து அகற்றப் பார்த்தான் அல்லவோ?” என்று எண்ணியவராக அவனை அழைத்தார். ஆனால் ஒரு உபாயத்தைக் கைக்கொண்டவர், அந்த உபாயமானது பலன் அளிக்கும்வரை பொறுத்திருக்காமல், அவனை அழைத்தபடி

இருப்பது ஏன் என்பதற்கு விடை தருகிறார்; பலனுடன் எப்போதும் சேர்ந்துள்ளதும், காலதாமதம் இன்றி பலன் அளிக்கவல்லதும் ஆகிய ஒரு சாதனத்தைக் கைக்கொண்டு பின்னர், அது பலிக்காவிட்டால், அவனை வெறுத்து அழைப்பர் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - இப்படி கண்ணழிவற்றது பின்னையும் பலியாதொழிவானேன்? என்னில்; அது பலியாநிற்க, க்ரம ப்ராப்தி பொறுக்கமாட்டாமல் படுகிறார். ஈச்வரனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்துக்கும் அவ்வருகான இவருடைய மார்த்தவ வேஷமிருக்கிறபடி. பிராட்டியைப்போலே “தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்” என்றிருக்கமாட்டார், ருசி அளவில்லாமையாலே. ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோஷத்தையும் அநுஸந்தித்து எம்பெருமானுடைய குணாத்கர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்தால் ஆறியிருக்கப் போகாதினே. பகவத்விஷயம் அறியாத ஸம்ஸாரிகள் இவர்க்குக் கூட்டல்ல; பகவதலாபம் அறியவேண்டாத நித்யஸூரிகளும் இவர்க்குக் கூட்டன்று. அலாபத்தில் நோவுபடுகைக்கு இவரொருவருமேயுள்ளார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் சரணாகதியானது எந்தக் குறையும் அற்றது என்றால், அது பலனைத் தராமல் இருப்பது ஏன் என்பதற்கு விடை தருகிறார்; இந்தச் சரணாகதியானது பலன் தரும் வரிசை முறையாகக் காத்து நிற்க இயலாமல் இவ்விதம் துன்பம் கொள்கிறார். பொறுக்க இயலாமைக்குக் காரணம், ஸர்வேச்வரனுடைய அனைத்தும் அறிந்த தன்மைக்கும் ஏற்புடையபடி உள்ள இவருடைய மென்மையின் ஸ்வரூபம் உள்ளதால் ஆகும். ஆனால் ஸீதையைப் போன்று இவரால் உயிர் தாங்கி இருக்கமுடியாதா என்பதற்கு விடை தருகிறார்; ஸீதையைப் போன்று ஸுந்தரகாண்டம் (39-30) - தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் - அவரே வந்து என்னை அழைத்துச் செல்லுதல் என்பதே அவருக்குத் தகுந்தது ஆகும் - என்று இருக்க இயலாதவர்; இதன் காரணம் பகவத் விஷயம் குறித்த ருசிக்கு அளவில்லை என்பதால் ஆகும். ருசிக்கு அளவில்லாததற்குக் காரணம் கூறுகிறார்; ஸம்ஸாரத்தின் தோஷத்தையும், எம்பெருமானுடைய குணங்களின் உயர்வையும் எண்ணினால், பொறுமையுடன் இருக்க இயலாது அல்லவோ? இப்படி பகவத் விஷயம் கிட்டப் பெறாமையால் இவர் போன்று துன்பம் கொண்டவர்கள் என ஒப்பு கூறலாம்படி வேறு யாரும் உள்ளனரோ என்பதற்கு “பகவத் விஷயம் அறியாத” என்றுள்ள மூன்று வாக்கியங்களில் விடை தருகிறார்; பகவத் விஷயம் குறித்து அறியாத ஸம்ஸாரிகள் இவருக்குக் கூட்டு அல்ல; பகவானைப் பிரிதல்

என்பதையே அறியாத நித்யஸூரிகளும் இவருக்குக் கூட்டு அல்ல; ஆக பிரிவில் துன்பம் கொள்பவர் இவர் ஒருவரே உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் - பட்டர், இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யும் போதெல்லாம் “ஆழ்வார்க்கு ஓடுகிற தசையறியாதே அவருடைய பாவவ்ருத்தியுமின்றிக்கே யிருக்கிற நாம் என் சொல்லுகிறோம்?” என்று திருமுடியிலே கையை வைத்துக் கொண்டிருப்பார். அவனும், “இவர் நமக்கே பரமென்னுமிடம் அறிவித்தாராகில், நாமும் இவர் கார்யம் செய்யக்கடவதாக அற்ற பின்பு செய்து தலைக்கட்டிற்றன்றோ? இவர் அங்குப்போய் அனுபவிக்கும் அநுபவம் இங்கேயிருந்தே குறைவற அநுபவியாநின்றாராகில், ‘விரோதி போயிற்றில்லையே’ என்று இவர் பண்ணுகிற அதிசங்கையும் போக்குகிறோம்; நாலுநாள் முற்பாடு பிற்பாடன்றோ? இதில் கார்யமென்?”, என்றிருந்தான்.

விளக்கம் - இவ்விதம் இருக்கின்ற இவருடைய துன்பத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற இந்தத் திருவாய்மொழிக்கான பொருளானது, பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபடுதல் என்ற ஆற்றின் கரை மீது மட்டுமே நிற்கும் நம் போன்றவர்கள் கூறினால் சுவையுடன் இருக்காது என்று கருதி, இதனை நம்பிக்கைக்குத் தக்க ஒருவருடைய நிலையால் கூறுகிறார்; பட்டர் இந்தத் திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்யும் அனைத்து நேரங்களிலும், “ஆழ்வாருடைய எண்ண ஓட்டத்தில் ஓடும் நிலையை அறியாமல், அவருடைய உள்ளத்தின் தன்மையையும் அறியாமல் உள்ள நாம் என்ன கூறுவது?”, என்று செய்வது அறியாமல் தனது திருமுடியில் கையை வைத்தபடி இருப்பார். “சரி, இவரை ஸர்வேச்வரன் இங்கு வைத்துள்ளதன் பின்னணி என்ன?”, என்பதற்கு விடை தருகிறார்; ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இவர், நமக்கே உயர்ந்ததான பரநிலை உள்ளது என்று அறிவித்தார் என்னும்போது, நாமும் இவருடைய கார்யம் செய்வதாக உறுதி பூண்டு, செய்து முடிக்கிறோம் அல்லவோ? இவர் அங்கு சென்று அனுபவிக்கும் அனுபவங்களை இங்கேயே இருந்து குறைவின்றி அனுபவித்து நின்றார் என்றால், ‘நம்முடைய விரோதிகள் போயிற்றோ இல்லையோ’ என்று இவருக்கு உண்டாகும் சந்தேகத்தையும் நாம் தீர்த்து வைப்போம். ‘நான்கு நாட்களுக்கு முன்பே பலன் ஏற்படவில்லை. அங்கேயே சென்று அனுபவிக்கவேண்டும்’ என்று உள்ள இவருடைய இருத்தலானது, நீண்ட நாட்கள் காத்திருத்தல் அல்ல அல்லவோ? இதில் இவ்விதம் துன்பம் கொண்டு கார்யம் என்ன?”, என்று இருந்தான்.

வ்யாக்யானம் - பிற்பாடு பொறுக்கமாட்டாத இவரை வைக்கப்போருமோ? என்னில்; ப்ரஜைகளைப் பட்டினியிட்டு வைத்தும், வந்த விருந்தினரைப் பேணுவாரைப் போலே, “இவர் தாம் நாலுநாள் நோவுபட்டாராகில் படுகிறார்; இவருடைய ப்ரபந்தத்தைக் கொண்டு நாட்டை வாழ்விப்போம்” என்றிருந்தான். இவர் ஒரு முஹூர்த்தமிருக்கையாவது, தன்னாலும் திருத்தவொண்ணாத ஸம்ஸாரம் திருந்தி வாழும்படியாயிருந்தது என்றதுக்காக வைத்தான் அவன்; இவர், “நம்படி யறிந்தானாகில், தனக்கு சக்தியில் குறையில்லையாகில், இது பொருந்தாத நம்மையிட்டுக் காரியங் கொள்ள வேணுமோ? இவ்விருப்பில் பொருந்துவார் ஒருவரைத் திருத்திக் காரியங் கொள்ளத் தட்டென்?” என்றிருந்தார். அவனும், “இது பொருந்தாதாரையே கொண்டு காரியங் கொள்ளவேணும்” என்றிறே இருக்கிறது. தேசிகரையிட்டுக் காரியங் கொள்ள வேணுமே. பண்ணின ப்ரபத்தி சடக்கெனப் பலியாதொழிந்தது, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் வாய்மடிந்த மாத்ரமிறே.

விளக்கம் - “ஆனால் இப்படியாக தாமதம் என்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத இவரை, இவ்விதம் விட்டு வைப்பது சரியோ?”, என்பதற்கு ஸர்வேச்வரன் விடை தருகிறான்; அவன் தனது திருவுள்ளத்தில், “குழந்தைகளைப் பட்டினி கிடக்கும்படி செய்து, வந்த விருந்தினர்களைக் கவனிப்பது போன்று, இவர்தான் நான்கு நாட்கள் துன்பம் அடைந்தால் அடைந்து விட்டுப்போகட்டும். இவருடைய ப்ரபந்தத்தைக் கொண்டு நான் நாட்டைத் திருத்துவோம்”, என்று எண்ணியபடி இருந்தான். இவர் இருந்தால் இந்த ஜகத்தானது திருந்துமோ என்பதற்கு விடை தருகிறார்; இவர் ஒரு முஹூர்த்தம் இருந்தார் என்றால் கூட, தன்னாலும் திருத்த இயலாத ஸம்ஸாரம் திருந்தி வாழும்படியாக இருந்தது என்பதற்காக இவரை இங்கு இருக்க வைத்தான்; இவரோ, “இவன் நம்முடைய நிலையை அறிந்தான் என்றால், ஸம்ஸாரத்தைத் திருத்தும் சக்தியில் அவன் தனக்குக் குறையில்லை என்று எண்ணினால், இந்த இடம் பொருந்தாத நம் மூலம் இந்தச் செயலை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முயலவேண்டுமோ? இங்கு இருப்பதற்கு பொருமை உள்ள ஒருவன் மூலம் தனது கார்யத்தை முடித்துக் கொள்ளலாம். இதில் என்ன குறை?”, என்று உள்ளார். இதற்கு அவன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இங்கு இருப்பு கொள்ளாமல் இருப்பவர்கொண்டு மட்டுமே இக்கார்யத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவேண்டும்”, என்று அல்லவோ எண்ணுகிறான்? இருவன் இவ்விதம் எண்ணுவதற்கான காரணம்

என்ன என்பதைக் கூறுகிறார்; “தேசிகர் - அனைத்தும் அறிந்தவர்” மூலம் மட்டுமே இந்தக் கார்யத்தை கைக்கொள்ள இயலும். சரி, இவ்விதம் இவனுடைய செய்கை இருப்பதை இவர் அறிந்தவர் என்றால், அவனை ஏன் கூக்குரல் இட்டு அழைக்கவேண்டும் என்பதற்கு விடை தருகிறார்; செய்த ப்ரபத்தியானது சட்டென்று பலன் அளிக்கவில்லை என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - இனித்தான் அவனும், ஸ்ரீபரதாழ்வான் மாதுலகுலத்தில் நின்று வந்து தாயாரை நமஸ்கரிக்க, அவள் “ராஜந்” என்ற வெம்மை பொறுக்கமாட்டாமைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே தன் ஆற்றாமையோடே விழுந்து சரணம் புக்கு, “தேவர் மீண்டருள வேணும்” என்ன; பெருமாளும், மீளாமைக்கு ஹேதுவாயிருப்பன அனேகத்தை இவனுக்குச் சொல்லி, “பிள்ளாய்! நீ நிர்ப்பந்திக்கக் கடவையல்லை; உன்னை ஸ்வதந்த்ரனாக்கி வார்த்தை சொன்னாரெதிரே, உன் ஸ்வரூபாநுரூபமான பாரதந்த்ர்யத்தைப் பெற்று நீ போ” என்று சொன்னாப்போலே; இவர் அபேக்ஷித்ததொழிய ஏதேனுமொன்றைக் கொடுத்துப் பொகட்டுப் போகவல்லானொரு ஸ்வதந்த்ரன்றே. ஆகையாலே, தான் நினைத்தபோது கார்யம் செய்யக்கடவனுமா யிருக்குமிறே. ஸர்வஜ்ஞனானவன் இவர்க்கு ஓடுகிற தசையறிந்து, தன்னுடைய ஸர்வசக்தித்வம் கொண்டு இவர்க்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணவொண்ணாதபடி இவருடைய தசா விசேஷமிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - “இவ்விதம் தாமதம் ஆவதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இவரை மேலும் இங்கு வைக்க இயலுமோ?”, என்று மேலே எழுந்த ஐயத்திற்கு வேறு ஒரு பரிகாரத்தையும் அருளிசெய்கிறார். அதாவது பரதாழ்வானை வைத்தது போன்று தனது சுதந்திரம் காரணமாக வைத்தான் என்கிறார். பரதன் தனது தாய்மாமன் வீட்டிலிருந்து வந்து தனது தாயாரை வணங்கினான். அப்போது கைகேகி பரதனை அயோத்யாகாண்டம் (72-24) – ராஜந் - அரசே – என்று அழைத்தாள். அந்த சொல்லின் வெம்மையைப் பொறுக்க இயலாமல், கானகம் வந்து இராமனுடைய திருவடிகளில் ஆற்றாமையுடன் விழுந்து சரணம் அடைந்தான். மேலும் இராமனிடம், “நீவிர் மீண்டும் அயோத்தி திரும்பவேண்டும்” என்றான். இதற்கு இராமன், தன்னால் அயோத்தி திரும்ப இயலாமைக்கான பல காரணங்களைப் பரதனிடம் கூறி, “குழந்தாய் பரதா! நீ என்னைக் கட்டாயப்படுத்த இயலாது. உனக்கு முழு சுதந்திரமும் அளித்து, உனக்கு முன்பாக நின்று உனது பேச்சைக்

கேட்டு மறுமொழி அளிப்பவர் முன்பாக, உனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான பகவத் விஷயத்திற்கு வசப்படுத்தல் என்பதைப் பெற்றுக் கொண்டு செல்வாயாக”, என்று கூறினான். இது போன்று இவர் விஷயத்திலும் உள்ளான். அதாவது இவர் விரும்பியது அல்லாமல், அது நீங்கலாக வேறு ஒன்றை அளித்து, அதனைப் பெற்றுச் செல்லுமாறு செய்யவல்ல சுதந்திரம் கொண்டவன் அல்லவோ? ஆகவேதான் இவன், தான் நினைக்கும்போது மட்டுமே இவருக்குத் தகுந்த கார்யம் செய்யக்கடவது என உள்ளான். அனைத்தும் அறிந்த ஸர்வேச்வரன் இவருடைய நிலையை நன்கு அறிந்தவனாக, தனது அனைத்துவிதமான சக்திகளையும் கொண்டு இவருக்கு ஏற்றதொரு பரிகாரம் செய்ய விடாதபடி, இவருக்குள்ள சிறப்பன நிலை உள்ளது!

வ்யாக்யானம் - இவர்தாமும் “விண்ணுளார் பெருமானேயோ!” என்றும், “முன் பரவை கடைந்தமுதங் கொண்ட மூர்த்தியோ” என்றும், “பலமுதல் படைத்தாய்!” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரத்வம், அவதாரம், ஜகத்காரணத்வம் இவற்றைச் சொல்லியிறே கூப்பிட்டது. அதில், பரத்வம் லோகாந்தரமாகையாலே, கிட்டப்பெற்றிலோம் என்றாறியிருக்கலாம்; அவதாரம் காலாந்தரமாகையாலே, அக்காலத்தில் உதவப் பெற்றிலோம் என்றாறியிருக்கலாம். ஜகத்காரணத்வம் தானறிந்து செய்யுமதாகையாலே, நம்மால் செய்யலாவதில்லை என்று கொண்டு ஆறியிருக்கலாம். அவ்விழவுகளெல்லாம் தீரும்படி ஸதாஸந்நிதி பண்ணிக் கொண்டு கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே விழுந்து தம்மபேசுஷிதம் பெறாவிட்டால் தரிக்கவொண்ணாதினே. விஷயம் அஸந்நிஹிதமாதல், ஜ்ஞானத்தில் கொத்தையுண்டாதல் செய்யிலினே தரித்திருக்கலாவது. நீர்மையில் கண்ணழிவுண்டாயாதல், மேன்மையில் கண்ணழிவுண்டாயாதல் இழக்கிறாரன்றே.

விளக்கம் - இதுவரை “உண்ணிலாவிய” என்ற திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்ட விஷயங்களை ஒருமுறை எண்ணிப் பார்த்தார். இனி இந்தத் திருவாய்மொழிக்கான கருத்தைத் தொடங்குகிறார். பெரியதிருமொழி (7-3-7) - விண் உளார் பெருமானை - என்றும், திருவாய்மொழி (7-1-10) - முன் பரவை கடைந்தமுதங் கொண்ட மூர்த்தியோ - என்றும், திருவாய்மொழி (7-1-9) - பல முதல் படைத்தாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பரத்வம், அவதாரம், ஜகத்காரணத்வம் ஆகியவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு அழைத்தார். இதில் ஜகத்காரணமாக உள்ள தன்மை என்பது,

வ்யூஹத்தைக் கருத்தில் கொண்டு ஆகும். இவற்றில் பரத்வம் என்பது வேறு லோகத்தில் உள்ளதால், “அதனை நாம் கிட்டப் பெறுவது இயலாது” என்று பொறுத்திருக்கலாம்; அவதாரங்கள் பலவும் வேறு வேறு காலகட்டங்களில் நடந்ததால், “அக்காலத்தில் நாம் இல்லாத காரணத்தால், இவனால் உதவப் பெறவில்லை” என்று பொறுக்கலாம்; ஜகத்காரணமாக உள்ள தன்மை என்பது, தான் அசித்துடன் வேறுபாடு இன்றி கிடந்த ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் நடந்ததால், தான் அப்போது அறிந்து ஏதும் செய்வதற்கு இயலாது என்று பொறுமையுடன் இருக்கலாம். இப்படிப்பட்ட இழப்புகள் அனைத்தும் தீரும்படியாக, எப்போதும் அருகில் இருக்கும்படியாக திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் திருக்கண்கள் வளர்ந்தபடி உள்ள பெரியபெருமாள் திருவடிகளில் விழுந்து, தனது விருப்பத்தைப் பெறாவிட்டால் உயிர் தரிக்க இயலாது அல்லவோ? தான் அண்டும் விஷயம் அருகில் இல்லாமல் இருத்தல் அல்லது ஞானத்தில் குறைவு ஏற்படுதல் போன்றவை நிகழ்தால் மட்டுமே, தான் விரும்பியது இங்கும் கிடைக்கவில்லை என்றாலும் உயிர் தரிக்க இயலும் அல்லவோ? நீர்மையில் குறை, மேன்மையில் குறை ஆகியவை இல்லை என்றால் இவர் இழக்க விரும்பமாட்டார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் – இப்படியிருக்கச் செய்தேயும் அவன் திருவடிகளிலே தமக்கு நினைத்த பரிமாற்றம் பெறாமையாலே தாமான தன்மை போய், ஒரு பிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய், அவ்வளவிலும் தமக்கு ஓடுகிற தசையைத் தாம் அறிந்து கூப்பிடப் பெறாதே, திருத்தாயார் கூப்பிடும்படியாய் விழுந்தது. ஸம்சுலேஷ விசுலேஷங்களில் பிறக்கும் லாபாலாபங்களாலே தாம் பிராட்டிமார் தசையையுடையராகிறார். திருத்தாயாரான ஸ்வபாவம் விளைந்தபடி எங்ஙனே? என்னில்; கிண்ணகம் பெருகியோடா நின்றால் இரு கரையும் ஆறுகளாகப் பெருகிப் போகா நிற்கச்செய்தேயும், கடலிற்புகும் அம்சம் குறையாமல் போய்ப்புகுமாப் போலேயாயிற்று, இவருடைய “அதனிற் பெரிய வென்னவா” என்கிற அபிநிவேசமிருக்கிறபடி. ஆகையாலே இவர்க்கு எல்லார் பேச்சும் பேசக் குறையில்லை.

விளக்கம் – இவ்விதம் மேன்மை மற்றும் நீர்மையில் குறை ஏதும் இல்லாத இடத்திலும் கூட, தான் விரும்பியவை கிட்டவில்லை என்பதால் வந்த ஆற்றாமையின் கனத்தை அருளிசெய்கிறார்; இவ்விதமாகப் பெரியபெருமாள் உள்ளபோதிலும், அவன் திருவடிகளில் தான் நினைத்தபடியாகக் கலந்து பழக

இயலாத கரணத்தால், “நம்மாழ்வார்” என்பதான தனது நிலையிலிருந்து விலகி, ஒரு பிராட்டி நிலையை அடைந்தவராக, அந்த நிலையிலும் தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள நிலையைத் தன்னால் வெளிப்படுத்த இயலாமல், தனது திருத்தாயார் அவனை அழைக்கும்படியாக விழுந்தார். ஆனால் “பிராட்டி நிலை மற்றும் பிரட்டியின் திருத்தாயார் நிலை ஆகிய இரண்டுமே ஒரே நேரத்தில் ஏற்பட்டால், இவருடைய ஈடுபாடு குறையாதோ?” என்ற ஐயத்தை விலக்குகிறார்; சேர்க்கை மற்றும் பிரிவு ஆகிய நிலையில் ஏற்படும் லாபம் மற்றும் அலாபம் ஆகியவை காரணமாக, தான் பிராட்டி நிலையை உடையவர் என்றாகிறார். சரி, திருத்தாயார் இயல்பு எப்படி ஏற்பட்டது? இதற்கு விடை தருகிறார்; மிகுந்த வெள்ளம் ஏற்பட்டு, இரண்டு கரைகளிலும் வழிந்தபடி ஒரு நதி ஓடினாலும், ஸமுத்திரத்தில் சென்று கலக்கும் நீரின் அளவு குறையாது அல்லவோ? அது போன்றே இவருடைய “அதனில் பெரிய என் அவா” என்பதான விருப்பம் உள்ளது. ஆகவே இவருக்கு “தானான நிலையில் உள்ள பேச்சு, பிராட்டி நிலையில் உள்ள பேச்சு, திருத்தாயான நிலையில் உள்ள பேச்சு” என்று அனைவருடைய நிலையிலும் இருந்து பேசுவதில் எந்தக் குறையும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - இப்பெண்பிள்ளை மோஹித்துக் கிடக்க, இவளைக் கண்டு உறவுமுறையாரடங்கலும் மோஹித்துக் கிடக்க; பெருமாளிலும் இளையபெருமாளுக்குத் தளர்த்தி யுண்டாயிருக்கச் செய்தே, பெருமாளுடைய ரக்ஷணத்துக்காக இளையபெருமாள் உணர்ந்திருக்குமாபோலே, திருத்தாயாரும் இவருடைய ரக்ஷணத்துக்காக வுணர்ந்திருந்து, ஏதேனும் தசையிலும் தங்கள் காரியம் தாங்கள் செய்யக்கடவதன்றிக்கே இவன் காலிலே விழுந்து, தங்கள் காரியம் தலைக்கட்டுங் குடியாகையாலே, பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே இவளை யிட்டு வைத்துக் கொண்டிருந்து, “இவள் அழுவது, தொழுவது, மோஹிப்பது, ப்ரலாபிப்பது. அடைவுகெடப் பேசுவது, நெடுமூச்செறிவது, அதுதானும் மாட்டாதொழிவது, ஸ்தப்தையாயிருப்பது, இப்படி அரதிவிஞ்சிச் செல்லாநின்றது; இவள் திறத்திலே நீர் என் செய்யக்கடவீர்?” என்று கூப்பீடாய்ச் செல்லுகிறது. எல்லாவளவிலும் அவனையே பரிஹாரங்கேட்கும் குடியாகாதே.

விளக்கம் – இந்தத் திருவாய்மொழியில், நாயகியின் துன்பம் அடையும் விதங்களை விரிவாக அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்; இந்த பெண்பிள்ளை மயக்கிக் கிடக்கிறது,

இவளைக் கண்டு இவளுடைய உறவினர்கள் அனைவரும் மயங்கியபடி உள்ளனர். இராமனைக் காட்டிலும் லக்ஷ்மணனுக்கு உடல் தளர்ச்சி அதிகமாக இருந்தபோதிலும், இராமனைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு லக்ஷ்மணன் கண் விழித்தபடி உள்ளது போன்று, திருத்தாயாரும் இந்தப் பெண்பிள்ளையின் நிலையை அறிந்து விழித்தபடி இருந்தாள். எந்த ஒரு நிலையிலும், தங்கள் கார்யத்தைத் தாங்கள் செய்து கொள்ள முயலாமல், பெரியபெருமாள் திருவடிகளில் விழுந்து தங்களுடைய கார்யத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் குலமாக இவர்கள் உள்ளனர். ஆகவே, பெரியபெருமாள் திருவடிகளில் இவளை இட்டு வைத்து, “இந்தப் பெண்பிள்ளையானவள் அழுவது, தொழுவது, மயக்கம் அடைவது, புலம்புவது, முறை தவறிப் பேசுவது, பெருமூச்சு விடுவது, மூச்சை விடுதலும் இயலாமல் இருப்பது, தன்னை மறந்து இருப்பது என இவ்விதம் துன்பமானது அளவு கடந்து நிற்கிறாள். இவள் விஷயத்தில் நீ என்ன செய்ய முயல்கிறாய்?”, என்று அழைத்தபடி இருந்தாள். “அவனை ஏன் கேட்கவேண்டும்? தாங்களே தீர்த்துக் கொள்ளலாம் அல்லவோ?”, என்பதற்கு விடை தருகிறார்; அனைத்து நிலைகளிலும் அவனையே அண்டி படிகாரம் கேட்கும் குலம் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ஆண்டாள் ஒருநாள் ஆழ்வானுக்கு “பிள்ளைகள் விவாஹ ப்ராப்தரானார்கள்; இவ்விடையாட்டமொன்றும் ஆராயாதிருக்கிறதென்?” என்ன; “பகவத் குடும்பத்துக்கு என்னை இன்றிருந்து கரையச் சொல்லுகிறாயோ? நாளை நான் வாசித்துச் சமையக் கொள்ள, அங்கே வரக் காட்டு” என்ன; பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் கொடுத்துப் போகவிட. வாசித்து சமைந்து பெருமாள் திருவடிகளிலே நிற்க; “ஒன்று சொல்லுவாய் போலேயிருந்தாயீ!” என்று திருவுள்ளமாக; “இவர்கள் விவாஹ ப்ராப்தரானார்களென்னா நின்றார்கள்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; “எல்லாம் செய்கிறோம்” என்று திருவுள்ளமானார். பிறறைநாளே மன்னியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள்.

விளக்கம் - ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வானுடைய மனைவியான ஆண்டாள் ஒருநாள் கூரத்தாழ்வானிடம், “நம்முடைய புத்திரர்களுக்கு விவாகம் வேண்டிய காலம் வந்தது. இது குறித்து நீவீர் ஏதும் செய்யாமல் இருப்பது ஏன்?”, என்றாள். இதற்கு அவர், “பகவானுடைய குடும்பம் நம்முடையதாகும். அவனுடைய குடும்பத்திற்காக என்னை இங்கு நின்று புலம்பும்படிக் கூறுகிறாயா? நாளை நான் பெரியபெருமாள் திருமுன்பாகப் புராணம் படிக்கும்போது, அங்கு இவர்கள் அழைத்து கொண்டு வா”,

என்றார். அடுத்த நாள் அதனைப் போன்றே பராசரப்பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் அங்கு அழைத்துச் செல்ல, கூரத்தாழ்வான் புராணத்தைப் படித்து முடித்த பின்னர் ஏதும் பேசாமல் நின்றார். இதனைக் கண்ட பெரியபெருமாள், “தாம் ஏதோ ஒன்று கூற வந்தது போன்று நமக்குத் தோன்றுகிறது”, என்றான். இதற்குக் கூரத்தாழ்வான், “இவர்களுக்கு விவாகம் செய்யும் வயது வந்துவிட்டது”, என்றார். இதற்குப் பெரியபெருமாள், “நான் அனைத்தும் செய்வோம்”, என்றான். தொடர்ந்து அடுத்த நாளே தக்கதொரு கன்னிகையைக் கொண்டு வந்தனர்.

வ்யாக்யானம் - அகலங்க ப்ரஹ்மராயர் அடையவளைந்தான் செய்யா நிற்கச்செய்தே மதிள் போக்குகைக்காக பிள்ளையாழ்வானகத்தை வாங்கப் புக, பட்டர் அத்தைக் கேட்டருளி, “வாரீர் பிள்ளாய்! நீர் செய்கிற மதிள் பெருமாளுக்கு ரக்ஷகமென்றிராதே கொள்ளீர்; இங்குக் கிடக்கிற நாலுகுடியுங் காணும் பெருமாளுக்கு ரக்ஷை; ஆன பின்பு நீர் செய்கிறவையெல்லாம் அழகிது; இவையெல்லாம் நாம் செய்கிறோமென்றீராதே, பெருமாள் செய்கிறாரென்றிரீர்; உமக்கு நல்வழி போகவுடலாங் காணும்” என்றருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் - அடையவளைந்தான் வீதியைச் சுற்றி அகலங்க ப்ரஹ்மராயர் என்பவன் மதிள் சுவர் எழுப்பியபடி இருந்தபோது, இளையாழ்வான் வீட்டைத் தொந்தரவு செய்தான். அதனைக் கேட்டிருந்த பட்டர் அவனிடம், “வாரீர்! நீவிர் செய்யும் இந்த மதிளானது பெரியபெருமாளுக்கு ரக்ஷணம் என்று எண்ணவேண்டாம். இங்குள்ள நான்கு குடிகளும் அல்லவோ அவனுக்கு ரக்ஷணம்? இவ்விதம் உள்ளபோது நீவிர் செய்யும் இந்தச் செயல் அழகாக உள்ளது! இவற்றை நான் செய்கிறோன் என்று எண்ணாமல், பெரியபெருமாள் நம்மை இவ்விதம் செய்யும்படிச் செய்கிறான்” என்று இருப்பீராக. உனக்கு நல்ல மார்க்கம் கிட்டும்”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - இத்திருத்தாயாரும் ஸர்வபரங்களையும் அவர் தலையிலே பொகட்டுப் பெண்பிள்ளையைத் திருமணத்தூணுக்குள்ளே பொகட்டு, அவருடைய அசரண்யசரண்யத்வாதி குணங்களை விண்ணப்பஞ் செய்யா நின்று கொண்டு, ஒரு காலநியதியாதல், ஒரு தேசநியதியாதல், அதிகாரி நியதியாதலின்றிக்கே

ஸர்வஸமாச்ரயணீயராயிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து, தன்
பெண்பிள்ளையினுடைய தசையைத் திருவுள்ளத்திலே படுத்துகிறாள்
இத்திருவாய்மொழியாலே.

விளக்கம் - இந்தத் திருத்தாயாரும் தனது அனைத்து பாரங்களையும்
பெரியபெருமாள் தலையில் வைத்து, தனது பெண்பிள்ளையை, திருவரங்கம்
பெரியகோயில் கர்ப்பக்ரகத்தின் முன்பாக உள்ள இரண்டு திருமணத்தூண்களுக்கு
நடுவில் நிறுத்தி, சரணம் புகாதவர்களையும் சரணம் புகச் செய்யும்
பெரியபெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை விண்ணப்பித்தாள். காலம்,
இடம், அதிகாரி என்பது போன்ற தகுதிகள் ஏதும் இன்றி, அனைவரும் வந்து
பற்றலாம்படி உள்ள விதத்தை எண்ணியபடி நின்று, தனது பெண்பிள்ளையின்
நிலையை அவனுடைய திருவுள்ளத்தில், இந்தத் திருவாய்மொழி மூலமாக
உணர்த்துகிறாள்.

ஸ்வாமி பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்வாமி பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்த

பெரியாழ்வார் திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிச் செய்த
ஸ்வாபதேச வ்யாக்யானம் (மூலம் மட்டும்) மற்றும்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்த
வ்யாக்யானம் (மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்)
(பகுதி - 18)

1-2-12. மைத் தடங் கண்ணி யசோதை வளர்க்கின்ற

செய்த் தலை நீல நிறத்துச் சிறுப் பிள்ளை

நெய்த் தலை நேமியும் சங்கும் நிலாவிய

கைத்தலங்கள் வந்து காணீரே கனங் குழையீர் வந்து காணீரே

பொருள் - கறுத்த விசாலமான கண்களையுடைய யசோதைப்பிராட்டி வளர்க்கின்ற, வளம் மிக்க வயலில் மலரும் நீலவர்ண அல்லி மலரின் நிறம் போன்ற நிறத்தை உடையவனான, சிறுபிள்ளையான க்ருஷ்ணனுடைய, கூர்மையான நுனியை உடைய திருச்சக்கரமும் திருச்சங்கமும் பொருந்தப் பெற்றுள்ள திருக்கரங்களை, வந்து காணுங்கள்! பொன்னால் செய்யப்பட்ட காது குண்டலங்களையுடைய பெண்களே நீங்கள் வந்து காணுங்கள்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்வாபதேச அவதாரிகை - திருத்தோள்களில் நின்றுத் திருக்கைத்தலத்திலே போகிறார்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்வாபதேசம் - (மைத்தடமித்யாதி) (மைத்தடங்கண்ணி யசோதை) ஒப்பனைக்கு உபலக்ஷணம். வளர்ப்பார் பலருண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் தானேயிறே வளர்ப்பாள். (செய்த்தலையித்யாதி) பூஸாரமுள்ள சேஷத்ரத்திலே அப்போதலர்ந்த நிலம் போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடைய. (சிறுப்பிள்ளை) இவனுடைய அதிமாநுஷங்களைக் கண்டாலும் சிறுப்பிள்ளையாகவிறே இவள் நினைத்திருப்பது. (செய்த்தலை நேமியும்) கூரிய

தலையையுடைத்தான நேமியென்னுதல். அவன் நினைவை அறிகையாலே “கருதுமிடம் பொருது”, திருக்கையிலே நிற்கிற கூர்மையாதல்; ஆயுத ஸாமாந்யத்தாலே நெய் என்னவுமாம்; திருக்கைகளோட்டை ஸ்பர்சமாகவுமாம்; “கையெல்லாம் நெய்” என்னக்கடவதிறே. (சங்கும்) ஆழ்வாணைப்போலே போக்குவரத்துச் செய்யாதே இருந்தவிடத்திலேயிருந்து கருதுமிடம் போரவல்ல ஓசையையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமிறே. இவைதன்னை இவன்தான் ஒவ்வொருபோது காட்டக்காணுமிறே. “அப்பூச்சி காட்டுகிறான்” என்று இவற்றையிறே எம்பாரருளிச் செய்தது. நிலாவுதல் - வர்த்தித்தல். இப்படியிருக்கிற திருக்கைத்தலத்தை அனுபவிக்க வாருங்கோ ளென்கிறார். “கனங்குழை” என்றது காதுப்பணியாய், ச்ரோதாக்களைச் சொல்லுகிறது.

மாமுனிகள் வ்யாக்யான அவதாரிகை - திருத்தோனிழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கைத்தலத்தினழகை யனுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - திருத்தோள்களின் அழகை அனுபவித்த பின்னர் திருக்கரங்களின் அழகை அனுபவிக்கிறார்.

மாமுனிகள் வ்யாக்யானம் - (மைத்தடங்கண்ணி) கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவென்னுதல்; அஞ்ஜாலங்கருதமாய் விஸ்த்ருதமா யிருந்துள்ள கண்ணையுடையவ ளென்னுதல். (அசோதை வளர்க்கின்ற) இப்படியிருந்துள்ள கண்ணழகையுடைய யசோதைப்பிராட்டி, வைத்த கண் வாங்காமல் நோக்கி வளர்க்கிற. வளர்ப்பார் பலருமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், அவர்கள் கையில் காட்டிக் கொடாதே தானேயிறே வளர்ப்பாள். (செய்த்தலையித்யாதி) பூஸாரமுள்ள சேஷத்தரத்திலே அப்போதலர்ந்த குவளைப்பூவின் நிறம் போலிருக்கிற நிறத்தையுடையனான சிறுப்பிள்ளையினுடைய. அவள் சீராட்டி வளர்த்த முசமுசப்பெல்லாம் திருகிறத்திலே தோன்றும்படி யிருக்குமாயிற்று.

விளக்கம் - (மைத்தடம் கண்ணி) கறுத்துப் பெருத்திருக்கும் கண்களை உடையவள். அஞ்சனமானது அலங்காரமாய் பரவியிருக்கும் கண்களை உடையவள். (அசோதை வளர்க்கின்ற) - இத்தகைய பெரியதான கண்களையுடைய யசோதைப்பிராட்டி, வைத்த கண் வாங்காமல் நோக்கி வளர்க்கின்ற. அதாவது க்ருஷ்ணனை வளர்ப்பவர்கள் பலர் இருப்பினும், அவர்களிடம் அவனை வளர்க்கும் பொறுப்பை

அளிக்காமல், தானே வளர்ப்பாள். (செய்த்தலை) - வளமான மண் உள்ள இடத்தில், அன்றைக்கு மலர்ந்த நீல வர்ண அல்லிமலர் போன்ற நிறத்தை உடையவனான. (சிறுபிள்ளை) - மனிதனுக்கு அப்பாற்பட்ட காரியங்கள் செய்தானாகிலும், இவள் கண்ணுக்கு சிறு பிள்ளையாகவே விளங்குகிறான். அதாவது, எவ்வாறு வளமை மிக்க மண்ணில் மலரும் அல்லியானது நல்ல நிறத்துடன் வலிமை மிக்க தாளுடனும் விளங்குமோ அதே போன்று, யசோதை கொஞ்சி சிரத்தையுடன், “அரும்தெய்வம்” என்றெல்லாம் பாராமல், தன்னுடைய சிறுப்பிள்ளையாகவே வளர்த்த விதங்கள் எல்லாம் இந்தக் க்ருஷ்ணனுடைய நிறத்திலும் வடிவிலும் வெளிப்படுகிறது.

மாமுனிகள் வ்யாக்யானம் - (நெய்த்தலைநேமியும் சங்கும் நிலாவிய) கூரிய நுனியை யுடைத்தான திருவாழி யென்னுதல்; ஆயுத ஸாமாந்யத்தாலே செய்யணிந்திருக்கும் திருவாழி யென்னுதல்; “கையெல்லாம் நெய்” என்கிற திருக்கையின் ஸ்பர்சர்த்தாலே நெய்ச்சுவடு மாறாத் திருவாழியென்னுதல். இப்படியிருக்கிற திருவாழியும், இதுபோலே கருதுமிடம் பொருது வந்து கையில் நிற்கவும் வேண்டாதே, கைவிடாதேயிருந்து தன்னோசையாலே எதிரிகளை அழிக்கவல்ல ஸூபாஞ்சஜந்யமும் நிரந்தரமாக வர்த்தியா நின்றுள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தியை ஓரோ தசைகளிலே இவன்தான் இவளுக்கும் காட்டிக்கொடுக்குமிறே. (கைத்தலமித்யாதி) திருக்கைத்தலத்தினழகை வந்து காணுங்கோள். கனவிதாந காதுப்பணியையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள், கநமென்று -பொன்னாகவுமாம்.

விளக்கம் - (நெய்த்தலை நேமியும்) - கூர்மையான நுனியை உடைய சக்கரம். அல்லது பொதுவாக உலகத்தில் ஆயுதங்களுக்கு நெய் தடவுவர்; இப்படி நெய்யினால் தடவப்பட்டிருக்கிற சக்கரம். அல்லது பெரியதிருமொழி (10-7-3) - கை எல்லாம் நெய் வயிறு பிள்ளை - என்கிறபடியே, நெய்யெல்லாம் பொருந்தப் பெற்றிருக்கிற கையில் உள்ளதால், நெய்ச்சுவடினைக் கொண்டிருக்கும் திருச்சக்கரம். இவ்விதம் உள்ள திருச்சக்கரமும். (சங்கும்) - திருச்சக்கரத்தை போன்று அங்குமிங்கும் செல்லாமல், க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கரத்தை விடாமல் இருந்தாலும், திருவாய்மொழி (10-6-8) - கருதும் இடம் பொருது கைநின்ற - தன்னுடைய இச்சையாலே எதிரிகளை அழிக்க ஓசையுடன் சென்று போரை நடத்தி வந்து, திருக்கரத்தில் மீண்டும் பொருந்தியிருக்கும் சங்கமும். இங்கு ஒரு ஐயம் எழலாம். “உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபம் ஏதத் சதுர்புஜம்” என்பதற்கு ஏற்ப, எதிரிகளை அழிக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டபடி உள்ள திருச்சக்கரத்தையும்

திருச்சங்கத்தையும் யசோதையால் கண்டு கொண்டிருக்க இயலுமோ? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இப்படி திருச்சக்கரமும் திருச்சங்கமும், (நிலாவிய) – அழிக்க எவ்விதமான எதிரிகளும் இல்லாத நேரத்தில், நிரந்தரமாகப் பொருந்தியுள்ள திருக்கரங்களை, இவன் இவளுக்கு ஒவ்வொரு நிலைகளிலும் காட்டிக் கொடுக்கிறான். இவ்விதம் காண்பிப்பதால் அல்லவோ அவள் “அப்பூச்சி காட்டுகிறான்” என்று கூறுகிறா: என எம்பாரும் அருளிச்செய்துள்ளார். (கைத்தலம்) - இத்தகைய திருக்கரங்களின் அழகினைக் காணுங்கள். (கநம் குழையீர் வந்து காணீரே) – கனத்த பொன்னால் செய்யப்பட்ட குண்டலங்களை அணிந்துள்ள நீங்கள் வந்து காணுங்கள்.

ஸ்வாமி பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்